

Mētrienas

Izdod Mētrienas pagasta pārvalde
2023. gada janvāris – marts
Nr. 1 (278)

Dzīve

Foto Māris Macijevskis

Sirds sapratni meklē, meklē mieru. Starp baltajiem sniega paklājiem, vēja sagrieztu sniegpārslu skrējienu, starp pelēku mākoņu spraugām, cerot uz saules gaišumu un gaismas spēku. Pamazām ejam uz pavasari, bet miera sajūtu pieskāriens tik trausls. Jau gadu esam nedrošības nomākti, jau gadu tik tuvu kara radītās šausmas, ka pat lauku klusums, šķiet, klieudz. Vienīgi karš un tā neprātīgie izraisītāji dzird tikai sevi vien. Nelielu mierinājumu tomēr sniedz daudzo Latvijas cilvēku nesavtīgā palīdzība karā iesaistītās tautas atbalstam. Un sajūta, ka lielai daļai cilvēku joprojām svarīgas ir stabilās dzīves vērtības. Viss nav pazudis starp mantām, naudu, izrādīšanos, starp skaļām frāzēm un tiekšanos pēc varas, visi jau nepiederam tā dēvētajam „sabiedrības krējumam”. Daudzos tieši šobrīd atkal pamazām notiek vērtību maiņa, paldies dievam, uz labo pusi. Šis laiks ir pārdomu un pārvērtēšanas laiks. Arī man un katram no mums. Katram savs un citāds.

Bet laiks rit, atstājot mūsu dzīves mirkļiem izvēles iespējas: sajūst, būt par gaišumu un balstu vai būt kā vēja ziedam, kas tukšumam lemts. Taču tukšums jau tikai tukšumu saprot...

Jaunais gads jau paspējis ieskrieties, jau lāstekas piesaulē pil, apliecinot, ka garākās nakts aiz muguras, ka saule atgriežas. Vēl jau sniega baltumā acis žilbst, bet sirds siltumu jūt, jūt to labo, ko var dot pavasara atgriešanās. Iesim tam pretī ar gaidīšanas prieku, turpināsim kopā dabas ritmus ar labiem vārdiem, gaišām domām un pateicību.

*Vēl nezinu,
uz kuru pusi šodien
domas manas trauksies,
sirds tikai klusumu
un rāmu mieru vēlas
pie tīkamiem
un gaišiem dienas mirkļiem,
sen jau aizplūduši
pārmetumu viļņi...
Piestāj pie vieduma vārdiem,
piestāj pie cilvēkiem gaišiem,
kur pasmelt spēku rītdienai,
kas ir nezināma, nedroša
un mielas plīvurā tīta.
Vēl nezinu,
cik diena dāsna būs,
vai atspīdēs kāds prieka stars,
tik mazliet gaisā jūtams
kāds sīks un pavasarīgs
elpas pieskāriens.*

(Anna Tomiņa)

Ināra

INFORMĀCIJAI

Tarifa maiņa pakalpojumiem

SIA „Madonas ūdens” informē, ka saskaņā ar Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas tarifa aprēķināšanas metodiku, SIA „Madonas ūdens” apkalpes zonā tiek noteikti sekojoši ūdensapgādes un kanalizācijas pakalpojuma sniegšanas tarifi:

Sabiedriskā pakalpojuma veids	Spēkā esošais tarifs no 01.11.2022. (bez PVN)	Noteiktais tarifs no 01.03.2023. līdz 30.04.2023. (bez PVN)	Tarifa palielinājums/samazinājums (%)	Noteiktais tarifs no 01.05.2023. (bez PVN)	Tarifa palielinājums/samazinājums (%)
Ūdensapgādes pakalpojums	1,45	1,22	-15,9%	1,27	-12,4%
Kanalizācijas pakalpojums	2,08	1,56	-25,0%	1,67	-19,7%

2023. gada 28. februārī Madonas novada pašvaldības dome pieņēma lēmumu

Par grozījumiem Madonas novada pašvaldības 2022. gada 29. septembra lēmumā Nr. 653 „Par Madonas novada pašvaldības maksas pakalpojumu cenrāža apstiprināšanu”

Papildināt Madonas novada pašvaldības 2022. gada 29. septembra lēmumā Nr. 653 „Par Madonas novada pašvaldības maksas pakalpojumu cenrāža apstiprināšanu” Pielikumu Nr. 19 „Madonas novadā sniegtie maksas pakalpojumi un to cenrādis” ar 5. punktu:

N.p.k.	Pakalpojums	Mērvienība	Cena bez PVN (EUR)	PVN (EUR)	Cena kopā ar PVN (EUR)
5.	SIA „Madonas namsaimnieks” apsaimniekoto Trafarēto sadzīves atkritumu maisa iegāde pārvaldēs	1 gb	1,85	0,39	2,24

Augšminētos atkritumu maisus varēs iegādāties Mētrienas pagasta pārvaldes kasē.

Mētrienas pagasta pārvaldes vadītāja **Ilona Zalāne**

Zvaigžņu dienas senioru pēcpusdiena

Kur paliek zvaigznes, kas krīt no debesīm? Simtiem un tūkstošiem tās ir birušas lejā, bet uz zemes tās neviens vēl nav atradis. Vai tiešām tās sadeg savā kritienā?

Vai tās kaut kur, kāds notur tur, augšā, neredzamā pavadienā?

Bet varbūt sētnieks tās aizslauka agri no rīta? Vai lietus aizskalo, kamēr cilvēki vēl snaudz?

Bet varbūt tās pārvēršas jāntārpiņos, kurus mēs redzam Jāņu dienas vakarā?

Es vairs īsti neatceros, to man vecmamma stāstīja vai es to nosapņoju, bet galvā skan šādi vārdi:

„Kad spožākās zvaigznes no debesīm veļas, tās iekrīt mums sirdīs. Un tad sirdī snaudošie sapņi top izcelti no miega un tiek palaisti pasaulē tīri un balti.” Zvaigznes diena ir 6. janvārī, tad katrs mājās aizdedzināja svečīti un padomāja labas domas. Savukārt 7. janvārī visi tika aicināti uz Mētrienas tautas namu, lai atzīmētu Jaunā gada sākumu, Zvaigznes dienu un svinētu atkalredzēšanos! Pasākumu kuplināja Praulienas pagasta folkloras kopa „Praulītis” (vadītājs Imants Pulkstenis). Tas patiesi bija īsts baudījums pavadīt pēcpusdienu tautas mūzikas skaņās, paldies par to „Praulītim”. Vēl viens patīkams pārsteigums bija tas, ka kopas sastāvā ir viena ļoti jauka dzejniece Modra Selga, kura iepriecināja klātesošos ar savu dzeju, atziņām un pārdomām. Lai gan apmeklētāju skaits nebija liels, visi, kas bija sanākuši, ļoti jauki pavadīja laiku. Lai mums katram sirdī dzīvo sapņi par mīlestību, laimi, satiecību, mieru, veselību... Un kad no debesīm nokrīt zvaigzne, lai mūsu sapņi piepildās.

TN vadītāja **Anita**

Cilvēki novērtē

Aizejot uz Mētrienas veikalu, mums pretī smaida jaukas pārdevējas.

Viena no viņām ir **Marika Nemirska**, kurai pateicības vārdus par laipno apkalpošanu izteica Teresa Timofejeva, Valentīna Korotkiha un vēl vairāki pagasta iedzīvotāji.

Viens iekšēji gaišs un starojošs cilvēks dod gaišumu daudziem! Smails jau neko nemaksā, bet dara daudz... ilgst vienu mirkli, bet atmiņas par to var saglabāties visu mūžu...

Arī laipnību un izpalīdzību nekad nevar aizmirst, tā paliek sirdī mūžīgi.

Marika, lai Tev nekad nepietrūkst laipnības un smaidu – ne to, kurus saņem, ne to, kurus dāvā citiem!

Paldies par iejūtību, izpalīdzību un laipnību, apkalpojot veikala apmeklētājus, mūsu pagasta iedzīvotājus un arī ciemiņus!

Veiksmi, veselību un darba sparū vēlot, **Līga Pastare**

Mētrienas iedzīvotājas tiekas ar Latvijas Valsts prezidentu

10. janvārī Madonā viesojās Latvijas Valsts prezidents Egils Levits ar kundzi Andru Levitu. Vīzītes laikā ar prezidentu tikās arī mūsu pagasta iedzīvotājas.

Savas darba vīzītes laikā Egils Levits apmeklēja Madonas Valsts ģimnāziju. Kā Madonas pilsētas vidusskolas Skolēnu domes prezidentei man tika dota iespēja tikties ar prezidentu. Kopā ar prezidentu, izglītības jomas pārstāvjiem un Madonas Valsts ģimnāzijas pašpārvaldes prezidentu piedalījās sarunā par kvalitatīvu izglītības procesa nodrošināšanu. Sagaidīšana un saruna notika apsardzes uzraudzībā. Tā ilga nepilnu stundu, kurā, tika runāts par izglītību Madonā, uzklusītas mūsu domām par jauno izglītības sistēmu. Neskatoties uz lielo uztraukumu sarunas sākumā, drīz vien tas izgaiss un es spēju pilnvērtīgi piedalīties dialogā, sniedzot savu viedokli, pieredzi un vīziju par izglītību savā skolā. Pēc sarunas kopā ar prezidentu tika aicināti ieņemt vietas zālē, kurā Madonas Valsts ģimnāzijas jauniešiem tika dota iespēja uzdot jautājumus prezidentam. Esmu priecīga un pateicīga, ka guvu šādu pieredzi, pārstāvēt savu skolu, satikt prezidentu un piedalīties pilsētai svarīgā notikumā.

Annija Ivāna
Foto no personīgā arhīva

Vīzītes ietvaros prezidents ar kundzi ieturēja biznesa pusdienas restorānā „Efeja.” Sagatavošanās darbi, ēdienkartes izveidošana un saskaņošana, kā arī drošības noteikumu ievērošana, lai uzņemtu Valsts prezidentu, prasīja pamatīgu darbu. Biznesa pusdienas bija paredzētas 16 personām, tostarp arī Madonas novada domes deputātiem un citu nozaru pārstāvjiem. Pusdienojot tika pārrunāti aktuālie jautājumi novadā un valstī. Prezidents atzina, ka viss bija ļoti labi, un uzslavēja mūsu ieguldīto darbu viņa uzņemšanā. Pie galda prezidentu un viņa kundzi apkalpoja mētrienietes: oficiante Kristiāna, kura tikko bija sākusi strādāt un oficiante Laura, kura tai laikā bija praksē.

Kristīne Bratka
Foto no personīgā arhīva

Viens no prezidenta vīzītes mērķiem bija klātienē apskatīties, kā noris gatavošanās XXVII Vispārējiem latviešu Dziesmu un XVII Deju svētkiem TN „Kalnagravas.” Prezidents iepazīnās ar vidējās paaudzes deju kolektīvu un

jaukto vokālo ansambli „Rondo.” Katrs kolektīvs sniedza trīs priekšnesumus. Pēc īsā koncerta prezidents sarunājās ar kolektīvu vadītājiem un dalībniekiem. Jauktais vokālais ansamblis „Rondo” pašreiz ir vienīgais oficiāli uzaicinātais kolektīvs uz Dziesmu un Deju svētkiem no Madonas novada, jo veiksmīgi piedalījies ansambļu skatē Gulbenē un ieguvis I pakāpi. Visiem Madonas novada pašdarbniekiem vēlu prieku un izturību mēģinājumos un veiksmi skatēs. Uz tikšanos Dziesmu un Deju svētkos!

Vita Grava
Foto no personīgā arhīva

Dejojam dzīvē, dzīvojam dejā

Soļi... kustības... gājieni... satvērieni... aptvērieni... skatieni... smaidi... un sanāk dejas! Un mēs iedejojam dzīvē! Uz skatuves pazūd raizes, bēdas, nedienas, dažreiz pat slikta pašsajūta un slimības. Paliek tikai dejas, prieks par paveikto, sajūsma par kopā būšanu!

Un ik sekundi, ik minūti... stundas, dienas, nedēļas, mēnešus, gadus mēs, dejotāji, „Dejojam dzīvē un dzīvojam dejā”.

Ar tādu saukli uz lūpām un sirdi 21. janvārī no dažādām Madonas novada vietām uz Mētrienas tautas namu

brauca dejotāji.

Sadancis bija SDK „Mētra” ideja, lai dejotājiem nebūtu tikai mēģinājumu ikdiena, bet arī koncerta satraukums un mazliet atpūtas ballītē. Uz aicinājumu atsaucās tuvākie kaimiņi: Ļaudonas kultūras nama vidējās paaudzes deju kolektīvs „Grieze” un senioru deju kolektīvs „Divi Krasti” (vadītāja Aija Kreile), Meirānu tautas nama senioru deju kolektīvs „Meirāni” (vadītājs Zigfrīds Gora), Mētrienas tautas nama vidējās paaudzes deju kolektīvs „Meteņi” un, protams, koncertā piedalījās arī paši

iniciatori – SDK „Mētra”.

Brīvā, nepiespiestā atmosfērā izdejojām savas sagatavotās dejas, apmainījāmies ar „paldies” vārdiem, iemūžinājām dejotājus foto mirkļos un bijām gatavi turpināt locīt kājas deju soļos jau balles mūzikas ritmos.

Paldies visiem dejotājiem par jauko koncertu, paldies skatītājiem par sirsnīgajiem aplausiem.

Uz tikšanos citu reizi!

TN vadītāja Anita

Jaunumi bērnu dārzā

Noslēdzot gada pirmo mēnesi, 30. janvārī mūsu grupās tika atzīmēta Sniega diena. Pasākuma mērķis bija izbaudīt ziemas priekus, sniegu un būšanu svaigā gaisā. Bērniem bija iespēja izmēģināt dažādas aktivitātes sniegā. Galvenais uzdevums bija sniegavīra veļšana. Tika veļtas lielas sniega bumbas un vilktas ar ragavām kalnā, kur vislielākajām bija gods pārtapt kopīgā sniegavīrā. Grupiņā „vēlām” arī mazos, ēdamos sniegavīrus no maršmeloniem un citiem saldumiem, kas šai dienai piešķīra jautru svētku sajūtu.

Februāra mēnesī izzinājām dažādas profesijas un vaļaspriekus. Lielākie bērni centās tuvāk izpētīt, kādas profesijas pārstāvji nepieciešami, lai noorganizētu grandiozu modes skati. Jo 15. februārī notika modes skate „Neparastās cepures”, kurā bērni mācījās demonstrēt un prezentēt savu ar vecākiem kopā gatavoto cepuri. Visas cepures bija lieliskas! Paldies vecākiem par ieguldīto darbu un laiku!

Audzinātāja Aiga

Mētrienas kauss volejbolā vīriešiem

25. februārī Mētrienas sporta zālē norisinājās Mētrienas kauss volejbolā vīriešiem.

Sacensībās piedalījās 7 komandas: Mētrienas jaunieši, Riebiņi, Dagda, Varakļāni, Atašienes dzērves, Ramata.

Visas komandas tika sadalītas divās apakšgrupās: vienā 4 komandas, otrā 3 komandas.

A apakšgrupa (Mētrienas jaunieši, Varakļāni, Atašienes dzērves, Riebiņi).

B apakšgrupa (Mētrienas jaunieši, Dagda, Ramata).

Apakšgrupā spēlēja vienu setu līdz 21 punktam.

Apakšgrupas pirmās vietas automātiski nonāk uz pusfinālu, otrās un trešās vietas apakšgrupā veic pārspēli ar otras apakšgrupas otro un trešo vietu, spēļu uzvarētājas nonāk pusfinālā, šeit spēlēja divus setus līdz 21 punktam.

Pirmais pusfināls bija Riebiņi – Dagda, kur trijos setos (18:20; 18:14; 15:8) uzvarēja Riebiņi, otras pusfināls bija Ramata – Mētrienas jaunieši, kur trijos setos (11:18, 18:14, 12:15) uzvarēja Mētrienas jaunieši. Nākamā spēle bija par trešo vietu Dagda-Ramata, kur divos setos (18:15, 18:14) uzvarēja Dagda. Finālā tikās Riebiņi-Mētrienas jaunieši, kur divos setos (16:18, 11:18) uzvarēja Mētrienas jaunieši. Mūsu komandā spēlēja: Armands Grudulis (komandas kapteinis), Artūrs Fridrihsons, Roberts Fridrihsons, brāļi Uģis un Jurgis Eglīši, Andrejs Dombrovskis, Norberts Aleknavičs.

Vietu sadalījums:

1. Mētrienas jaunieši
2. Riebiņi
3. Dagda
4. Ramata
5. Mētrienas jaunieši un Varakļāni (dalītā vieta)
6. Atašienes dzērves.

Sacensības bija kupli apmeklētas, bija līdzjutēji gan mūsu komandām, gan ciemiņiem. Paldies Annijai Ivānai

un Samantai Krauklei par izturību visas dienas garumā, rakstot spēļu protokolus un skaitot punktus. Kā arī ģipša paldies Līgai Pastarei par atsaucību un aktīvu darbošanos sacensību norisē.

Sporta darba organizatora v.i.
Atrūrs Fridrihsons
Foto Edgars Asariņš

Zilās mēness govīs arī Mētrienā

Latvija ir ļoti retā, ja ne vienīgā vieta pasaulē, kur mīt tā dēvētās zilās govīs. Latvijas zilās govīs, sauktas arī par līvu govīm, jūras govīm un mēness govīm, izcelsmes vieta ir Kurzemes novads. Pastāv hipotēze, ka zilās govīs Latvijā nokļuva kopā ar indoeiropiešu ieceļotājiem pirms četriem tūkstošiem gadu. Citā versijā zilās govīs radušās no vietējās zilganās krāsas tauru pasugas, kas savvaļā ganījās piejūras plavās pirms vairāk nekā diviem tūkstošiem gadu. Sena lībiešu teika stāsta, ka reiz jūras meita iznākusi no jūras ganīt govīs svešās ganībās. Saimnieks viņu noķēris un atņēmis govīs. Jūras meita raudādama aizgājusi atpakaļ jūrā, bet septiņas zilās govīs palikušas. Tagadējās visas esot to septiņu pēcteces. Par mēness govīm tās dēvē ragu dēļ, kuri ir balti ar melniem galiem, tiem raksturīga pusmēness forma, un naktī tie gaiši spīd. Padomju laikos zilās govīs gandrīz izzuda. Zilās saglabājās tikai atsevišķās privātajās mājāsaimniecībās. Tikai pagājušā gadsimta deviņdesmito gadu vidū ar ANO Pārtikas un lauksaimniecības daļas piešķirto finansiālo atbalstu zilo govju šķirnes saglabāšanai to skaits lēnām sāka pieaugt.

Mūsu pagastā šīs skaistules audzē piemājas saimniecībā „Liepsalas.” Par šo īpašo govju šķirni lūdzu pastāstīt zilo govju saimnieci Inesi.

Cik ilgi nodarbojies ar šo govju audzēšanu?

Ar zilo govju audzēšanu es nodarbojos jau 14 gadus. Kad vēl strādāju pagastā par lauku konsultanti, smējos – tad kad man būs zilā govīs, iešu pensijā un vēl nopirkšu poniju. Nu ponija vēl nav, pensija arī patālu, bet par gotiņām prieks.

Pastāsti, kā tas viss aizsākās?

Es tiešām ļoti gribēju savā ganāmpulkā šīs zilās govīs, jo man ļoti patīk viņu neatkarīgais izskats. Pirmā zilā telīte Sakta manā ganāmpulkā atskrēja 2009. gadā, no kuras tad arī aizsākās viss ciltskoks.

Cik Tavā ganāmpulkā ir šīs skaistules?

Šodien manā ganāmpulkā jau ir piecas skaistules (vienai gotiņai ir vārds Skaistule): divas slaucamas govīs un trīs telītes. Mans govju ganāmpulks vispār ir raibs kā dzeņa vēders. Tajā ir gan Latvijas brūnās, gan Holšteinas melnraibās un sarkanraibās, gan Švīces šķirnes govīs un pat “pēdējais modes klieziens” – toles jeb bezragu govīs. Tādas man ir četras.

Ja Tev vajadzētu raksturot, kā-

das ir zilās govīs? Vai atšķiras no brūnajām?

It kā lielas atšķirības nav, bet zilās govīs smaržo savādāk. Ražības ziņā vidējās, toties ļoti pieticīgas barības izvēlē. No pārējā ganāmpulka turas savrup, nav sevišķi sabiedriskas. Nevarētu arī teikt, ka mīlīgas, drīzāk intravertas, bet skaļas gan.

Vai ir kāda mīlule?

Vislielākā mīlule man bija pirmā gotiņa Sakta. Kā jau pirmo, lutināju ar gardumiem, un viņa man atbildēja ar savu uzticību un uzmanību. Vienmēr mani vaktēja, kur es esmu. Diemžēl smagās dzemdībās bija iekšējā asiņošana, un viņa nomira man uz rokām... No tā laika cenšos vairs nevienam tik tuvu sirdij nelaist, jo tas ir ļoti sāpīgi...

Un kā garšo zilo gotiņu piens?

Zilo gotiņu piens ir balts, tāpat kā

visām citām gotiņām. Arī garšas atšķirību nav, jo īstenībā jau katrai gotiņai piens garšo savādāk. Zilajām govīm, tāpat kā Latvijas brūnajām ir augsts tauku saturs un olbaltums, līdz ar to piens ir trekns.

Vai ir bijis kāds kuriozs?

Vasarā pie manis ciemojās Rīgas radi. Es vienai rīdzinieci izstāstīju teiku par mēness govīm. Tā nu viņa ilgi sēdēja un gaidīja, kad satumsīs, lai redzētu, vai šim ragi naktī tiešām spīd.

Nākotnē būs tikai mēness govju ganāmpulks vai tomēr nē?

Nē, nebūs tikai zilās govīs. Saglabāšu savu ganāmpulka raibumu, jo lopīņi viens otru papildina. Arī pašai jautrāk un ciemiņiem interesantāk.

Vai ir arī kāds speciāls atbalsts tiem lopkopjiem, kuri audzē šīs šķirnes govīs?

Jā, ir! Eiropas maksājums Atbalsts lauksaimniecības dzīvnieku ģenētisko resursu saglabāšanai. Šeit gan jāsaprot, ka jāievēro noteikumi gan bulļu pāru atlasē, gan dzīvnieka labturībā, kā arī 5 saistību gadus nedrīkst šīs šķirnes lopus likvidēt.

Vai mūsu pusē ir vēl zilās govīs?

Tā kā man ir specifisks darbs, es varu saviem klientiem piedāvāt, vai negrib savam ganāmpulkam pievienot rozīnīti. Un ir arī gribētāji. Zilās gotiņas tagad audzē arī Atašienē, Saikavā un arī mūsu pagastā.

Novēlu Tev izturību, spēku un pacietību ikdienas darbos! Protams, veselību! Un kaut kad pensijā arī to poniju!

Ar Inesi Podiņu sarunājās **Jolanta**
Foto no Ineses personīgā arhīva

Dzīves pamats – ģimene

Dzīves steigā un traki raibajā ritumā bieži piemirstam pamavērtības – mierīgas debesis, iespēju dzīvot un strādāt, mīlestību un ģimeni. Apkārt mums daudz pamatīgu, darbīgu un stipru saimju, tuvākie kaimiņi – Ošu ģimene Andrejs, Iluta, Rēzija un Māris. Iluta un Andrejs ir pazīstami kopš bērnības un skolas gadiem, taču tā siltā liesmiņa abu vidū radās, kad 2000. gadā viņi sāka kopā dejojot Ilutas māsa Daigas tolaik vadītajā Mētrienas jauniešu deju kolektīvā. Kā abi tagad smejas-tā mēs abi arī sadancojamies un aizdancojam līdz kāzām 2002. gada augustā. Līksmas un laimīgas kāzas, karsta diena, un pagalmā zāle nodancota līdz melnai zemei un putekļiem. Darbīgi, ikdienu, dzīve un sadzīve, ģimenītē 2002. gadā ienāk Rēzija, 2007. gadā Māris. Ilutai un Andrejam gan katram ir savs, kā saka – „maizes” darbs Madonā, arī bērni gan bērnudārzā, gan skolu apmeklē Madonā, taču mājās „Cīrulīšos” saimniecība aug un paplašinās, un katrs brīvākais brīdis aiziet saimniecības darbos. Iluta vēl atrod laiku sieviešu korim „Jūsma”, kurā ik pa laikam „iedziedas” arī Rēzija. Andrejam sirdslieta ir sports, sevišķi ziemā hokejs, Mārim, kā smaida Andrejs-futbols kopš bērnudārza laikiem. Saimniecība tagad izaugusi pamatīgi liela, tā ir ģimenes saimniecība, kur katrs pieliek roku un prasmes. Andrejs saka-nu jau tas ir pilna laika darbs. Neatsverams ir Līgītas un Laimoņa padoms un lielais ieguldītais darbs, tāpat milzīga vērtība ir paaudžu sapratne, saskaņa un kopējais solis ikdienā. Nekas no tā visa nenāk viegli un pašsaprotami. Šobrīd Rēzija mācās RTU 2. kursā uzņēmējdarbības loģistiku, Māris Madonas VĢ 9. klasē. Māra angļu valoda ir tik laba, ka 2020. gadā realizējot jaunās kūts būvniecību un slaukšanas robota uzstādi, visa komunikācija ar igaunu speciālistiem bija Māra ziņā. Kā saka Iluta un Andrejs – ir labi, ka savā ģimenē jūties kā stabilā valstī – ja vien būs vajadzīgs padoms vai palīdzība,

savējos var meklēt jebkurā diennakts laikā. Drusku pietrūkst laika sirsnīgai komunikācijai ar kaimiņiem, taču arī tam kaut kā brīvi brīži tiek atrasti, tam pierādījums ir pagājušās vasaras kaimiņu saiets „Vienreiz jau var.” Varbūt kādam lasot liekas – šinīs mājās tikai saule spīd. Tā nu gluži nav. Ir ikdienu

kā visiem cilvēkiem, ir ēnas un gramības un reizēm pat varbūt šķiet - nu ir strupceļš. Taču tikai mūsu pašu varā ir tās krāces un barjeras pārvarēt.

Izturību, veiksmi un visu labu vēlot – **Skaidrīte**
Foto no ģimenes arhīva

Kāpēc izvēlējāties šo profesiju, pastnieka darbu?

Lelde Pastā nonācu nejaušības dēļ. Pēc vidusskolas beigšanas Laimdota Sniedze man piedāvāja operatora darbu Pamatu sakaru nodaļā, un es piekritu.

Lāsma Es neizvēlējos pastu, pasts

Pastnieks laukos

„Lielais centralizācijas laikmets” veļas kā sniega bumba no kalna un nav vairs apturams. Tā vien liekas, ka par lauku cilvēku ir aizmirsuši vai uzskata, ka šeit cilvēki nedzīvo vispār. Dzīvo! Un kas gan zina labāk viņu vajadzības, ja ne pastnieks! Par laimi, mums atšķirībā no kaimiņu pagastiem vēl ir pasta nodaļa,

kur iedzīvotājiem ir pieejami daudzi pakalpojumi. Un ir mūsu pastniecīte, kura cenšas, cik var, taču avīzes mūsu pastkastītēs nonāk arvien vēlāk, jo pasta piegādes nākas izvadāt aizvien lielākā teritorijā. Par pastnieka darbu laukos lūdzu pastāstīt pasta darbinieces – Leldi un Lāsmu.

izvēlējas mani. Viss sākās ar to, ka Lelde man piedāvāja dot atvaļinājumus toreizējām pastniecēm Anitai un Inārai. Tas bija 2005. gadā. Pēc četriem gadiem preses piegādi sāka veikt no Madonas. Bija vajadzīga pastniece, kurai ir autovadītāja apliecība un transports. Tā nu šo darbu Lelde piedāvāja man, par ko es viņai esmu joprojām pateicīga.

Cik ilgi strādājat šajā darbā?

Lelde Pastā strādāju no 1986. gada rudenis. Par pasta nodaļas vadītāju no 1995. gada.

Lāsma Šogad, 1. aprīlī būs 14 gadi.

Kā ir mainījies pasta nodaļas/pastnieka darbs gadu gaitā?

Lelde Pasta nodaļas darbs gadu gaitā ir ļoti mainījies. Kad sāku strādāt, nebija ne datora, ne kases aparāta. Pat kalkulatora nebija, skaitījām uz koka skaitītkliem. Kvītis izrakstījām ar roku no kvīšu grāmatīnām. Piedzīvotas arī naudas maiņas: vispirms no rubļiem uz repšiem, tad uz latiem, visbeidzot uz eiro. Viena no lielākajām pārmaiņām ir tā, ka pasta piegāde – pastnieka darbs tika pārcelts uz Madonu. Piegāde tika motorizēta.

Lāsma Darba slodze kļūst arvien lielāka. Mana apkalpošanas teritorija kādreiz bija tikai Mētrienas pagasts, bet šodien jau es vedu pastu uz Lazdonu, Praulienu, Trākšiem, Kamatauskām un Mētrienu.

Patīkamākie brīži darbā?

Lelde Patīkamākie brīži ir tad, ja izdodas cilvēkam palīdzēt. Ja klienti ir apmierināti un smaidīgi, tad arī man ir gandarījums.

Lāsma Lauku cilvēku sirds siltums. Vienkārši, sirsnīgi brīži, kad saproti, ka tiec gaidīta un tavs darbs tiek novērtēts. Ziemassvētkos uzdāvinātas vilnas zeķes, lai „pastniecītei būtu silti”, siltas pankūkas un kafija, lai „pastniecītei būtu spēks un spars doties tālāk.”

Mēdz teikt, ka katram darbam ir sava garoza. Kas ir grūtākais jūsu darbā?

Lelde Grūtākais ir visu saplānot samērā īsajā darba laikā. Daudzas lietas ir jādara vienlaicīgi. Grūts bija pandēmijas laiks, jo pasta nodaļa savu darbu nepārtrauca, neskatoties uz daudzajiem ierobežojumiem. Tāpat pandēmijas laikā ieviestās attālinātās saulces un mācības, kad viss jāapgūst attālināti, nav vienkārši.

Lāsma Manā steidzīgajā darbā ļoti traucē mūsu ziemas ar puteņiem un sniegiem, jo ceļi ir neizbraucami, un reizēm ir jādomā, vai tiks mājās. Man grībētos atgādināt, ka arī pašiem pasta saņēmējiem tomēr būtu jāievēro pamatlīnijas, lai pasta sūtījumi nonāktu pie

jautājumu? Un kā Tu, Lāsma, izturi saspringto darba grafiku, jo darba apjoms tiek nemitīgi palielināts? Cikos sāk savu darba dienu un cikos beidz?

Lelde Ņemot vērā lielo optimizācijas vilni laukos, kad tiek slēgtas skolas un optimizētas citas iestādes, uz šo jautājumu, šķiet, nevar atbildēt neviens. Tāpēc neņemam prognozēt nākotni. Prātīsim novērtēt to, kas mums ir šodien. Atnākot pavasarim, kā vienmēr pastā var iegādāties sēklas, kā arī dažādas dārza preces un klientu iecienītās preces eiro stendos.

Lāsma Mana darba diena sākas setiņos no rīta. Tad es izbraucu no mājām, dodos uz Madonu pēc avīzēm, vēstulēm un citiem sūtījumiem. Stādāju līdz pēdējai avīzei. Mans darbs ir specifisks, jo katru dienu darba apjoms ir atšķirīgs. Ir dienas, kad darbs beidza ātrāk, bet ir dienas, kad mājās esmu ļoti vēlu. Parasti divas nedēļas mēnesī ir sevišķi noslogotas, jo ir pensiju izmaksas. Reizēm es pati nesaprotu, kā to varu izturēt.

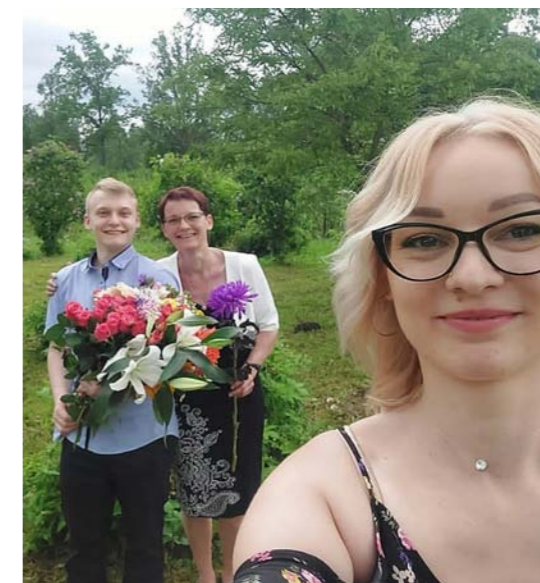
Kādu jūs abas redzat pasta nākotni, teiksim pēc 5 gadiem?

Lelde Es teiktu kā dziesmā *Jo nākotni paredzēt mums nav lemts...*

Lāsma Grībētos cerēt, ka cilvēki turpinās lasīt avīzes un žurnālus un izmantos citus pasta pakalpojumus arī pēc pieciem gadiem.

Paldies jums abām par sarunu! Izturību un veselību jums! Un, protams, lai atrodas laiks atpūsties un darīt ko savai sirdij tīkamam!

Ar Leldi un Lāsmu sarunājās **Jolanta**
Foto no Leldes un Lāsmas personīgā arhīva

adresāta: pareizi jānovieto pastkastītes (pēc MK noteikumiem ne tālāk kā 10 metri no pašvaldības ceļa), tās jāsalabo, ja ir salauztas. Tāpat, sevišķi tumšajā periodā, problēmas sagādā daudzdzīvokļu māju neapgaismotās kāpņu telpas.

Varbūt varat pastāstīt kādu kuriozu?
Lelde Uzreiz nāk prātā kāds klients, kurš vaicāja, kur atrodas e-pasts. To, ka šeit ir pasts, tas ir skaidrs, bet vai pie mums ir e-pasts un kurā vietā tas atrodas. Klients to meklēja reāli dabā.

Nav noslēpums, ka pasta nodaļas laukos slēdz vienu pēc otras. Kādas, Lelde, ir Tavas domas par šo sāpīgo

Dzīves aicinājums – palīdzēt

Mētrienas pagasts, kā jau arī daudzi citi mūsu novada pagasti, ir bagāti ar aktīviem, darboties gribošiem un spējīgiem jaunās paaudzes cilvēkiem. Šis stāsts būs par aktīvu, radošu, ļoti mērķtiecīgu un reizē arī sirsnīgu un atsaucīgu uzņēmēju – Solvitu Fibīgu.

Ir patīkami, ka šādi darbīgi cilvēki ir mācījušies mūsu mazajā Mētrienas skolīnā, kuras, diemžēl, vairs nav!

Tā nu mēs satikāmies uz nelielu pasēdēšanu pie kafijas krūzītēm un cepumiem, un Solvita pastāstīja, lūk, ko:

Pēc 9. klases beigšanas, mācījās Ogres 43. arodividusskolā par šuvēju. Skolu beidzot, sapratu, ka šis amats nav domāts man. Tādēļ apmeklēju vairākus kursus skaistumkopšanā – frizieru, vaksācijas, pīrsingu likšanas, tad vēl floristu, pārdevējas un arī projektu vadības kursus.

Pirmā darba vieta bija Ogres kafējnīcā kā pārdevēja. Tad ar visu ģimeni atgriezās uz vecāku mājām Mētrienā. Sāku strādāt par floristi, pārdevēju Madonā puķu veikalā Beta un arī skaistumkopšanas salonā – vaksācija, pīrsingi. Brīvdienās braucu pie klientiem, sniedzu friziera pakalpojumus.

Tad vienu vasaru kopā ar vecāko meitu divus mēnešus strādājām Francijā bērnu nometnē (La Salveta Sant Gilles), blakus Tuluzai. Šajā nometnē bērniem stāstījām par Latvijas tradīcijām, spēlēm, dziesmām, dejām.

Atgriežoties Latvijā, atsāku friziera darbu. Divu gadu garumā uz Līgo un Ziemassvētkiem sniedzu friziera pakalpojumus bez maksas mazāk situētiem iedzīvotājiem kā dāvanu svētkos! Darba bija pilnas rokas, jo strādāju no 9 rītā līdz 18.00 vakarā, un šo iespēju tīkoja izmantot daudzi iedzīvotāji. Un kas var būt labāks par sirsnīgiem pateicības vārdiem un prieku acīs par skaisti paveikto darbu, frizūriņu!

Tā kā nopelnīt neko

daudz nebija iespējams, sāku meklēt darbu Francijā. Caur jau zināmu cilvēku Jean Amblard, atradu darbu Normandijā pie arhitekta Bodina, kuram piederēja skaists īpašums – pils ar parku. Mans uzdevums bija to sakopt un uzturēt kārtībā.

Strādājot Normandijā, iepazīnu biedrību EMMAUS, kuras pasaulē ir vairāk kā 300, bet Francijā 200. Šī biedrība sniedz palīdzību arī imigrantiem. Pirmie EMMAUSi, ko iepazīnu Francijā, bija Auch un Bayenne pilsētās. Viņi arī man palīdzēja ar transportu.

Atgriežoties Latvijā, reģistrējām biedrību AMIS 3 (tulkojumā no franču valodas – DRAUGI).

Manā dzīvē radās jauns izaicinājums, vēlme – palīdzēt cilvēkiem, kuriem tas nepieciešams (varbūt kāds pasmaida, bet man patīk tas, ko daru). Reģistrējot biedrību, cerēju uz lielāku mūsu cilvēku atsaucību, atnesot dažādas mantas, apģērbus, apavus, kas vairs neder pašiem (protams, labā stāvoklī).

Lai viss darbotos, ir jāraksturo projekti un jāpiedalās labdarības konferencēs daudzās pasaules valstīs. Esmu braukusi uz Franciju uz vairākiem EMMAUSIEM, lai redzētu un mācītos no viņiem, kā jāstrādā. Divus mēnešus pastrādāju Montauban EMMAUSĀ, iepazīnu viņu darba gaitu, statūsus, mērķus. Piedalījās braucienos, vedot pārtiku imigrantiem pie Beļģijas robežas, kuri mēnešiem gaida, lai tiktu uz Angliju. Bija grūti redzēt bērnus, jaunās māmiņas, pensionārus, bija arī bīstami, bet jutos gandarīta par to, ko darīju.

Es piedalos arī vairākās labdarības konferencēs: Ukrainā, Polijā, Spānijā, Francijas daudzos rajonos, Itālijā, Šveicē, Dienvidamerikā – Urugvajā, Brazīlijā.

Biedrība savu mērķu īstenošanai organizē ziedojumus tiem, kuriem nepieciešama palīdzība. Mūsu noliktavā, kurā tiek saņemti humānās palīdzības sūtījumi no Francijas un ES

atbalstītājiem krīzes situācijā nonākušiem cilvēkiem, ir iespēja saņemt sev nepieciešamo palīdzību: apģērbu, apavus, sadzīves lietas utt.

Taču savā praktiskajā darbībā biedrība saskaras ar finansiāla rakstura jautājumiem. Mums nākas meklēt risinājumus, kā sniegt atbalstu tiem cilvēkiem, kuriem nepieciešama specifiska palīdzība – medikamentu iegāde un veselības aprūpe, operācijas.

Biedrība jau ir palīdzējusi daudziem cilvēkiem Madonas novadā (Mētrienā, Praulienā, Laudonā, Mārcienā, Lubānā, Cesvainē, Sauleskalnā, Barkavā), Pļaviņās, Ogrē, Rīgā, Jēkabpilī. Daudz sadarbojamies ar sociālajiem darbiniekiem. Mazāk paveikti darbiņi kopā ar Mētrienas sociālo dienestu. Iespējams, ka pie mums ir mazāka nepieciešamība pēc šāda veida palīdzības.

Gadu atpakaļ organizējām labdarības konferenci – sapulci Madonas viesnīcas telpās. Piedalījās EMMAUS biedrības no 11 valstīm. Katrs stāstīja par saviem panākumiem, idejām, veiksmēm un neveiksmēm. Es izrādīju arī Mētrienas skaistākās vietas: Odzijas ezeru, Teiču rezervātu, tā pastaigu taku. Noslēgumā pie AMIS 3 noliktavas tika noorganizēts emocionāls pasākums, kurā spēlēja akordeonisti, raisījās sarunas pie ugunsкура, uz kura tika vārīta garda zupa cienastam. Labā garastāvoklī tika izdejas arī dažas dejas.

Biedrība AMIS 3 gada laikā ir sūtījusi divas ziedojumu kravas uz Ukrainu ar apģērbu, apaviem, segām, pamperiem, higiēnas precēm un pārtiku.

Ja man jautā, kur smeljos enerģiju un darba sparū, tad varu viennozīmīgi teikt – tas ir mans nemiera pilnais, darboties gribošais raksturs, kas neļauj man tā mierīgi uz visu noskatīties no malas, man ir jādarbojas!

Vēlos pasacīt, ka ir jauki, ja ir cilvēki, kuri atnāk, atbrauc brīvprātīgi palīdzēt gan fiziski, gan morāli.

Mans darbs nav viegls, bet es tiešām jutos gandarīta par padarīto. Enerģiju man sniedz mana ģimene – meitas un mazbērni. Kā arī dažādi darbiņi pie mājas un kolosālas pastaigas ar savu sunīti Doriņu. Brīvajā laikā, cik vien iespējams, cenšos būt kopā ar meitām, mazmeitiņu un mazdēliņu. Nezinu, kam lai pasakos – zemei vai debesīm, ka viņi man ir! Lielu PALDIES saku arī savai māsaī Sigitai, kura man ļoti daudz palīdz!

Mēs, mētrēnieši, varam būt laimīgi, ka dzīvojam vidē, kur ir skaista un bagātīga daba!

Un mēs, iepazīstoties ar Solvitas stāstu, varam secināt, ja cilvēks ir aktīvs un mērķtiecīgs, bagāts ar izdomu un neatlaidīgs, tad dzīvē var sasniegt

daudz! Lai veicas arī turpmāk visās iecerēs!

Ar Solvitu sarunājās **Līga Pastare**
Foto no Solvitas personīgā arhīva

„Mūsu Viktors var visu”

Labdien, Viktor! Daudzi mētrienieši, pus pa jokam, pus nopietni saka: „Mūsu Viktors var visu”. Kāda ir Tava attieksme pret šo izteicienu, kas ir iemantots no slavenās filmas „Limuzīns Jāņu nakts krāsā?”

Nu, nē, visu nevar neviens cilvēks. Protams varu un protu daudz, bet ne visu. Es domāju, ka tas vairāk tā pa jokam. Tā nu ir sagadījies, ka mans vārds ir Viktors, tas droši tāpēc.

Tad sāksim pēc kārtas par to, ko Tu vari un proti. Sāksim ar Tavu darbu. Tavs tiešais darbs ir autobusa šoferis, kas ietilpst Tavos pienākumos?

Galvenokārt skolēnu pārvadājumi, bet no tiešā darba brīvajā laikā kādreiz iznāk aizbraukt uz kādu koncertu ar pašdarbniekiem. Uz kādām sacensībām ar sportistiem vai medniekiem.

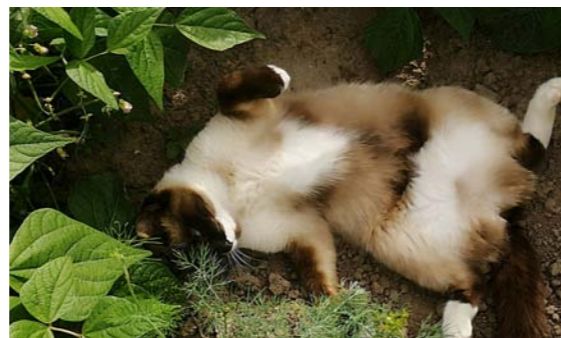
Droši varu apgalvot, ka Mētrienas bērni ir vislabākie. Vienmēr sasveicinās, pasaka paldies. Satiekam ar bērniem ļoti labi. Ir gan dažreiz arī kāds stingrāks vārds jāpasaka, bet parasti respektē manis teikto, reti kad vajag atkārtot divas reizes. Problēmas ir ar tiem, kas sāk iet skolā, vēl viņi sākmā nesaprot, kā viņiem izrādīties, bet, parunājot ar viņiem pāris reizes, viss nostājas savās sliedēs.

Vai ir gadījies konfliktos iesaistīt arī vecākus?

Nevaru gan atcerēties tādas īstas konfliktus, bet dažreiz parunāju arī ar vecākiem. No vecāku puses gribētos lielāku komunikāciju, ja nu paši izņem bērnus no skolas, lai piezvana un pasaka par to. Savādāk nevaru dažreiz saprast, gaidīt bērnu vai nē, tas kavē maršrutu.

Vai Tu pats plāno savu maršrutu? Un cik kilometrus dienā parasti nobrauc?

Pa šiem gadiem maršruts daudz maz ir izveidojies, protams, katru gadu nāk kādas izmaiņas. Tad skatos, kā labāk izbraukt, lai bērni nenokavē skolu. Daži izkāpj Praulienā, citus vedu uz Madonu. Katru

dienu nobraucu apmēram 160 km.

Tev nākas vest arī pieaugušos pasažierus. Kāds ir bijis Tavs tālākais maršruts?

Vistālākais laikam bija Lietuva. Kad vēl Mētrienā bija koris „Jūsma”, braucām ar meitenēm pelnītās atpūtas braucienā uz divām dienām. Ar SDK „Mētra” bijām Igaunijā, arī pa Latviju. Jaukas atmiņas par katru braucieni un „MaskaRādi”.

Labprāt vedu sportistus uz sacensībām, jo patīk arī just līdzīgu mūsu sportistiem. Katrs brauciens ir mazs piedzīvojums. Katrā braucienā ir savi plusi un mīnusi. Latviju esmu izbraukājis krustu šķērsu. Pirms katra brauciena cītīgi izpētī maršrutu, kur pildīšu degvielu, kur apstāšos, cik tālu līdz katrai vietai.

Neaizmirstamas sajūtas ir Dziesmu un Deju svētki. Jau divas reizes vedu mūsu pašdarbniekus uz svētkiem. Un ceru arī šogad vest kādu kolektīvu. Man patīk svētku satraukums un arī braukšana pa Rīgu dod pieredzi.

Tāpat šofera darbs varētu būt Tavš aicinājums?

Nezinu, vai aicinājums, bet man šis darbs patīk un arī padodas. Vienmēr kustībā, vienmēr ar cilvēkiem.

Tad pārejām pie nākamās pieturas – Mājas.

Mājas, protams, ir vieta kur Tevi vienmēr gaida, kur ir droši un labi. Mājās mani gaida mana sieviņa Lelde un kaķēnīte Bella.

Tagad jau bērni ir prom no mājām. Tagad vajag gaidīt viņus. Liels prieks, kad ciemos atbrauc dēli un mazbērni: Nita un Niklāvs. Viņi ir mūsu lepnums. Tad gribas viņus palutināt ar ko gardu.

Vai Tev ir noteikti pienākumi mājās?

Nē, nekādi pienākumi mums nav sadalīti. Protams, visi smagie vīriešu darbi, tas pats par sevi. Bet es labprāt taisu ēst. Ir ēdieni, kas man padodas labāk. Ļoti patīk eksperimentēt. Sevišķi ar gaļas ēdieniem. Zupas gan labāk padodas Leldei, tā ir viņas stihija.

Patīk arī gatavot visādus krājumus ziemai – gurķus, tomātus, salātus.

Tā mēs esam pietuvojušies nākamajam punktam – Dārzs.

O! Jā! Dārzs arī ir mana mīlestība. Ļoti patīk rušināties zemē. Ar pirmajiem saules stariem, tā vien gribas kaut ko iesēt, iestādīt, parakt. Katru brīvu brīdi no agra pavasara līdz vēlam rudeniņam pavado dārzā.

Protams, arī tāpat vien pasēdēt vai satikt kaimiņus, parunāties par kādiem jaunumiem arī vajag. Nevar jau visu laiku tikai strādāt. Bet, ja nopietni, visvairāk patīk *ņemties* ap tomātiem. Tomātu stādus arī izaudzējam paši. Sēklas atlasām no garšīgākajiem tomātiem. Te arī eksperimentējam. Gan jāatzīst, ne vienmēr tas sevi attaisno. Dažus stādus nopērkam. Padalāmiem pieredzē ar citiem audzētājiem. Daudz skatos padomus internetā. Un tas prieks par pirmo gatavo tomātu! Parasti izaudzējam vairāk nekā varam apēst paši, tad iepriecinām kaimiņus ar kādu tomātu kilogramu.

Pagājušo gadu pirmo reizi tīri labi padevās arbūzi un melones. Tur arī vesela zinātne, kurus ziedus atstāt, kurus raut nost, lai raža būtu labāka.

Man ļoti patīk kaplēt, ravēšana ir Leldes pārziņa. Dārzā atpūšos no ikdienas steigas. Ir patīkami, kad no mazas sēkliņas vai stādiņa kaut kas izaug.

Zinu, ka Tev ir vēl dažas citas nodarbes. Nākamā sadaļa – Hobijs.

Par savu vismīļāko hobiju varu atzīt makšķerēšanu. Patīk gan vasaras, gan ziemas cope. Kādreiz jaunībā patika aktīvā makšķerēšana – spiningošana, varēju dienā noiet ar spiningu daudz

kilometru. Tagad vairāk iet pie sirds pasīvā. Atrodi vietu, piebaro zivis. Atsēdies krēslā un gaidi. Vēro dabu, klausies putnus. Gadās, ka neatved mājās nevienu zivtiņu. Gadās labs loms. Ir bijis visādi. Ziemā braucu uz Igauniju, uz Peipusa ezeru. Makšķerēt var visu gadu, katrā sezonā ir savs skaistums.

Vēl ļoti patīk sēņot. Tāds satraukums, kad atrodi pirmo sēni. Bet tā arī ir laimes pilne, ne katru reizi atgriezies mājās ar pilnu grozu, cik nu māte Daba mums dod.

Varbūt vari pastāstīt vēl par vienu savu jauno hobiju?

Jaunu hobiju? Kādu Tu domā? Ā! Teātris. Jā, nu beidzot mani ievilkta teātra spēlēšanā. Par to esmu īpaši satraukts. Viens ir iemācīties vārdus, bet galvenais tos neaizmirst, izejot uz skatuves. Labi, ka man ir partnere, uz kuru palauties, gan iegrozīs mani pareizās sliedēs.

Intervijas beigās varbūt gribi ko novēlēt „Mētrienas Dzīves” lasītājiem?

Pats galvenais, protams, visiem novēlu veselību. Pēc šiem „mājsēdes” gadiem, kad daudzi arī izslimoja to nejauko slimību, īpaši vajag piedomāt par veselību. Arī mieru, sapratni un mīlestību visiem.

Paldies, Viktor, par sarunu. Tev arī veselību, labu ražu un ne asakas!

Ar Viktoru sarunājās **Anita**
Foto no Viktora personīgā arhīva

Alekseju Krjukovu pieminot (08.01.1952. – 24.12.2022.)

Aizsteidz uz mūžību draugi un domugari
it kā tur būtu gaišāki rīti
un mierīgi miglas novakari
it kā tur piepildītos sapņi
kas pa mūžu piepildījušies nav
it kā visu kas veicams un darāms
būtu teikuši un veikuši jau...
(Uldis Auseklis)

Aleksejs nācis šai pasaulē un aizgājis Ziemassvētku laikā. Dzimis Mētrienas pagasta centrā, bija jaunākais bērns Lidijas un Makara ģimenē. Aleksejs kopš bērnū dienām radināts pie dažādiem lauku darbiem. Tēvs kādu laiku kopa zirgus, un bērniem vienmēr bija ko darīt. 1956. gadā ģimene pārvācas uz savu mājiņu, ko vecāki uzcēla. Toreiz jau nebija ne televizoru, ne telefonu, un vēlos rudens un ziemas vakarus ģimene kopā pavadīja, spēlējot galda spēles, loto, domino, cirku vai kārtis. Skolas gaitas aizrit Mētrienas pamatskolā. Vasaras brīvlaiki vienmēr pavadīti lauku brigādes darbos: lielākoties pie siena savākšanas.

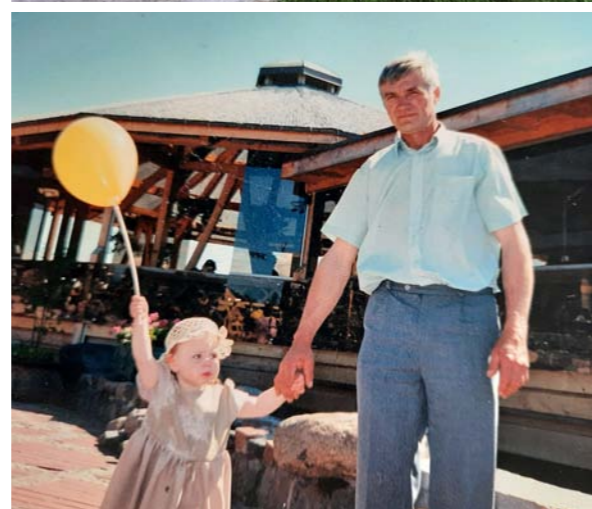
Pēc astoņgadīgās skolas pabeigšanas Aleksejs iestājas Ērgļu profesionālā tehniskajā skolā un iegūst traktorista kvalifikāciju. Tad seko dienesta gadi, un pēc atgriešanās viņš strādā kolhozā „Ltdums” līdz pat kolhoza likvidācijai. Strādā gan par šoferi, traktoristu, ražas novākšanas laikā arī par kombainieri. Daudzus gadus bija arī kolhoza autobusa šoferis, pēc kolhoza likvidācijas īslaicīgi strādā Salu fermā pie gotiņām, vēlāk arī par kurinātāju, pēc tam savā piemājas saimniecībā.

1975. gada oktobrī nosvin kāzas. Kopā ar Ināru pavadīti 47 gadi. 1976. gada augustā ģimenē ienāk dēls Artis un 3 gadus vēlāk meita Ilona. 1988. gadā ģimene pārceļas uz Salām, uz atsevišķu māju, kur sākas kopējs ģimenes darbs, lai savestu kārtībā gan māju, gan tās apkārtni. Bieži vien līdz vēlai vakara stundai. Mājas apkārtnes uzturēšana bija nerakstīts viņa pienākums, un to viņš vienmēr veica ar lielu atbildību. Lauku mājās vienmēr kūtī bija gotiņas, vistas, pīles un cita dzīvā radība. Visiem pietika Alekseja gādības. Katru gadu bija sagādāta malka. Aleksejs bija arī ļoti izpalīdzīgs: vienam jāapar zeme, citam jānovāc kartupeļi, kādam jāsaģatavo siens un tā vienmēr gadu no gada. Arī šoruden, kaut pats jutās ne īpaši labi, nevienam neatteica. Viņš ģimenē bija tas stiprais balsts un drošais plecs.

Tāds patīkams laiks bija tad, kad ģimenē ienāca mazbērni. Mazmeita Ance laukos pavadīja īpaši daudz laika, var teikt, ka izauga blakus vectēvam un viņa ikdienas darbiem. Abi kopā gāja pārsiet gotiņas, abi brauca uz tīrumu, uz siena pļavu, meitene sēdēja traktorā blakus, sēdēja blakus vectēvam un mācījās slaukt gotiņas. Arī abi mazdēli Kārlis un Jānis te tika pavadījuši gan skolas brīvlaikus, gan jautras vasaras brīvdienas. Vasarās gaidīti bija arī tālākie mazbērni Samanta un Romans no Holandes. Pat valodas nezināšana netraucēja darboties kopā. Un tā tas likās būs vienmēr...

Alekseja sirdslieta bija tehnika. Viņš varēja dienām ilgi ķimerēties ap traktoru vai siena presi, kombainu, mauriņa traktoru vai citu tehniku. Pricējās par savu ganāmpulku un ļoti bēdējās, kad vajadzēja veselības dēļ no savām mīlulēm šķirties. Tas bija daudzu gadu nenogurstošs darbs. Lasīja grāmatas, daudz laika pavadīja mežā. Darbs mežā bija viņa svētnīca.

Aleksejs nebija liels runātājs, bet bija darītājs.

Viņš saudzēja citus, bet aizmirsta par sevi, par savu veselību. Mēs visi viņu atcerēsimies: bezgala strādīgu, atbildīgu un mīlošu.

Skolas gados aizsākās kaimiņu puiku – Alekseja un Valērija draudzība. Abi dienām mēdza darboties ap kādu vecu, izjauktu traktoru, skrūvēt un smērēt. Vēlāk abiem pievienojās Jānis un Asijs, un šī draudzība ir visus četrus vienotus gadus ilgi. Draudzība mūža garumā. Kopā priekos, kopā visi četri arī tad, ja kādam ir rūpes un jāpalīdz. Vēl pēdējo reizi visi četri svinēja Jāņa dzimšanas dienu 5. decembrī, un šī satikšanās kopā bija pēdējā. Neviens to pat neapjauta...

Mīlestība nekad nebeidzas... Mums palikušas siltas atmiņas par darbīgo mūžu, par kopā pavadīto laiku, par cilvēku, kas mīlēja savu ģimeni un savu dzimto pusi. Lai gaišs un viegls ceļš mūsu mīļajam tētim, vectētiņam, dzīvesdraugam un brālīm Mūžībā. Mierīgu dusu.

Tuvākie cilvēki
Foto no ģimenes arhīva

Ar Alekseju (Ļoņku) bijām pazīstami 65 gadus, dzīvojam kaimiņos. Kopā esam darījuši gan darbus, gan nedarbus un mācījušies vienā klasē Mētrienas skolā. Beidzoties mācībām skolā, jūnija sākumā stādījām kacenkāpostus. Tad sākās siena laiks. Caur Ozolsalu braucām ar zirgu grābekļiem uz Apsalu, kur tika vākts siens. Dzīvojam nelielos šķūnišos, nakšņojām uz savāktā siena. Paši ar tiklu Islienas upē ķērām zivis un vārtījām visi kopā zivju zupu. Pārtika tika paņemta no mājām, jo darbs atkarībā no laika apstākļiem ilga nedēļu vai ilgāk.

Darbs pie siena mijās ar zināmu romantiku, jo vakaros pēc darba mūs izklaidēja Galēns Āris, kurš spēlēja uz garmoškas. Mums vasarā bija sacensības, kurš vairāk nopelnīs. Kopā esam svētkus svinējuši un bijuši klāt arī grūtos brīžos.

Ļoņka vienmēr paliks atmiņā kā labestīgs, strādīgs un uzticams draugs, kurš vienmēr turēja doto solījumu.

Valērijs

Aleksejs, bet mums viņš bija vienkārši Ļoņka – laikabiedrs, kolēģis, draugs kopš 1979. gada janvāra līdz 2023. gada janvārim. Šajos daudzajos gados bijām kopā darbā, atpūtas brīžos, jubilejās un sabiedriskos pasākumos. Kad Aleksejs atgriezās no armijas, sākās motociklu laiks. Izbraukājam jūrmalu, bijām pie Baltezera, apciemojam Valēriju Jelgavā. Visu šo laiku bijām kopā ikdienas darba gaitās, izpalīdzējām cits citam, kad vien

vajadzēja. Aleksejs bija līdzsvarotas dabas cilvēks ar vērtīgu aci un savdabīgu humora dzirksti. Darbs viņam nebija par grūtu, bet ļauna slimība gan uzvarēja.

Cilvēku attiecībās sver tikai tās dāvanas, ko dod dvēsele.
(Z. Mauriņa)

No sirds pateicos visiem, kas juta līdz un palīdzēja mūsu ģimenei dzīves smagākajā brīdī. Paldies Alekseja draugiem, visiem, kas viņu pazina, atceras un joprojām atbalsta mūs. Paldies maniem labajiem kaimiņiem. Paldies maniem kolēģiem. Paldies par Jūsu labajiem, stiprinošajiem vārdiem un vēlmi palīdzēt.

Ināra

Vieglas smiltis Tev, Aleksej, vēlot –
Jānis, Valērijs, Asijs
Foto no Jāņa Tumanova personīgā arhīva

Kaut varētu šo smilšu sauju nemest,
Bet to vairs nevar,
Maijs bez tevis plauks,
Ņem mūsu mīlestību, lai tev nesalst,
Ņem siltus vārdus aukstā ceļā līdz.
(J. Osmanis)

Izsakām visdziļāko līdzjūtību
Alekseja Krjukova
piederīgajiem, sakarā ar viņa aiziešanu mūžībā.

Teresa Timofejeva un
Valentīna Korotkiha

Rutu Litaunieci atceroties...

Februāra izskaņā manā sirdī iekrita skumjas, mūžībā aizgājusi jaunības laiku draudzenīte, kuru varbūt vēl kāds atceras – Ruta Litauniece (dzimusi Krēšlīņa), dzimusi „Pakaļņos” (tagadējā Rimšānu mājā). Viņas audžumamma Marija strādāja par zirgkopi. Tecējām abas ar Rutu caur purvu uz skolu. Vasarās gājām kolhozā: sējām rudzus kūlīšos, plūcām linus, vācām sienu. Aiviekstes, Islienes plavās abas pievedām gabanās sakrauto sienu, vīri meta kaudzēs, kuras perfekti mācēja veidot mana vīra-

māte, Āboliņu Jūlite u.c. Tad sāka strādāt par apsēklotāju, brauca ar mocī pa visiem dubļiem, jo pie fermām to netrūka. Saticīga, jautra lopkopju kolektīvā. Dancoja deju kolektīvā ar Zepu Leonu, Narisovu Valdi. Pārgāja dzīvot uz „Burtnieku” mājām. (tagad tur dzīvo Carovski) Laikam kaimiņu puisis Gunārs bija noskatījies dzīvespriecīgo meiču. Drīz jau svinējām tanī mājā kāzas. To gan nezinu, kādi vēji viņus aizpūta uz Iecavu. Tur ilgus gadus nostrādāja celtniecībā – cēla mājas put-

nufabrikas strādniekiem. Un tad pienāca melnā diena – mira vīrs Gunārs. Drīz klāt pensijas gadi, vienai negribējās dzīvot tālumā, tāpēc pārcēlās uz dzīvi tēva mājās Ļaudonā. Esot kapos kopties, tikām Rutu apciemojušas. Liels sunītis luncinājās, arī pati saimniece vienmēr silti un sirsnīgi uzņēma. Pāris stundas pagāja pārcilājot atmiņu plauktiņus... Uz savas zemītes, kur druvā vārpas briest Kāda grieze pļavā griež – Senču ozols ziļu sauju pār plecu sviež, Pie baltā bērza mieru rodu Kad mirkli sirdī skumjas riež.

Lai vieglas smiltis, salda dusa blakus Gunāram Ļaudonas pagasta Pārupes kapos.

„Dreimaņu” **Astrīda**
Foto no Astrīdas personīgā arhīva

Jaunās grāmatas

Daces Rukšānes jaunākais romāns **DŽIKĪ** savā ziņā ir turpinājums pirms diviem gadiem iznākušajai grāmatai Krieva āda. Jaunā romāna centrā vairs nav Emīlija, kas bija uzdrošinājusies iemīlēt krievu, bet gan viņas meita Meldra, kura ieradusies Rīgā, lai sāktu jaunu dzīvi. Darbība aptver laikposmu no sociālisma agonijas līdz Latvijas neatkarības pasludināšanai, un rakstniece bez pārspīlēta dramatisma atklāj gan jūtu sarežģītos ceļus, gan laikmeta traģismu. Līdzīgi kā romānā Krieva āda caurviju motīvs ir leģendāras firmas Chanel smaržas Krievijas āda, kuru aromātu dievina Emīlija, arī Džikī liktenīga loma ir smaržām. Ar tām Meldras jūtu pasaulē ienāk vārds „unisekss”, par kuru 70. gadu Rīgā neviens nav dzirdējis. „Daces Rukšānes rakstības stilam nešaubīgi izvēlos divus vārdus: vieglums un elegances. Aplūkojot seksualitāti un dzimumu attiecības no tādiem skatpunktiem, kas latviešu prozā bieži vien ir pirmreizēji, Daces atklātāis vēstījums ne uz brīdi neklūst vulgārs vai banāls. Tas ir kā smaržas DŽIKĪ, kur katrs „atradīs savu stīgu, kurai pieķerties un ar ko izspēlēt savu jutekliskumu”... Gundega Blumberga

Dzintras Gekas darbā **MĀTES SIBĪRIJĀ** apkopotas ap 300 izsūtīto bērnu un māšu atmiņas par tolaik piedzīvoto. Lai gan par šo neizdzēšamo un rūgto sada-

ļu Latvijas vēsturē ir daudz kārt runāts, autore uzskata, ka tēma īpašu aktualitāti ir ieguvusi tieši tagad. 1941. gada 14. jūnijā no Latvijas izsūtīja vairāk nekā 15 tūkstošus cilvēku. Daudzas no tām bija mātes un bērni, kas nokļuva tūkstošiem kilometru attālumā no dzimtenes – Sibīrijā un Kazahstānas ziemeļos. Tur viņiem bija jāstrādā mežrūpniecībā, kolhozos un padomju saimniecībās. Tā teiktis fonda „Sibīrijas bērni” pazīstamās kinorežisores Dzintras Gekas jaunākajā grāmatā „Mātes Sibīrijā”, kurā apkopotas izsūtīto māšu un viņu bērnu intervijas, kas veiktas 2000. gadu sākumā. Kopumā grāmatā publicētas 18 sieviešu drūmas un smagas atmiņas par piedzīvoto. Tās ir papildinātas ar viņu ģimeņu izsūtījuma laika dzīves apstākļiem un dokumentu melnbaltām fotogrāfijām.

Iznācis arhitektes **Marinas Levinas** pirmais romāns **DIZAINERE**. Romāns ved lasītāju ceļojumā pa vairāku ģimeņu noslēpumu, mīlestības, liktenīgas kaisles, vēstures, mākslas, arhitektūras un dizaina labirinti. Grāmatas izdevēji norādīja: „Tas ir atklāts un smalka humora pilns stāsts par vairāku Latvijas arhitektu un mākslinie-

ku dzimtām vairāku paaudžu garumā. Romānā uz patiesu notikumu fona reāli personāži satiekas ar iztēles varoņiem, lai izdzīvotu gan augstākās sabiedrības spožumu Latvijas pirmās brīvvalsts laikā, gan Otrā pasaules kara atnesto postu, gan represijas un izsūtīšanu uz Sibīriju, gan pēckara trūcīgo sadzīvi un uzdzīvi padomju bohēmā, kā arī vēlākos trausmainos laikos ar radošām veismēm un zaudējumiem atjaunotajā brīvvalstī. Un tam visam pa vidu mīlas peripetijas, sirsnīga draudzība un baissa nodevība.” Romāna galvenā varone ir interjera māksliniece Marta. Draugi viņu sauc par Dizaineri. Marta ir trausla, eleganta, ar smalku intūciju un apbrīnojamām darba spējām apveltīta jauna sieviete. Viņa ir izveidojusi veiksmīgu karjeru, bet savu privāto dzīvi sakārtot neprot. Martas sirds draudzene arhitekte Ingeborga ir pilnīgs Martas pretstats: vitāla, neatkarīga un izaicinoša, ar dziļi apslēptu iekšējo pasauli. Romāns vēstī par draudzenju sarežģīto meklējumu ceļu dzīvē, arhitektūrā un dizainā un par radošā gara brīvību visos laikos.

Inguna Dimante (1961) – angļu valodas un literatūras speciāliste, filoloģe. Strādājusi par angļu valodas skolotāju, kopš 2015. gada pievērsusies tikai rakstniecībai. **MELNO KLEITU ČUKSTI** ir Ingunas Dimantes desmitā grāmata. Pavadot vasaru leišmales Vecļauzīs,

topošā studente Kate sastop savu pirmo īsto mīlestību. Oto ir jauns, stabilās vērtībās audzināts lauksaimnieks. Taču izskatīgais jauneklis nav paredzēts viņai – tā vēstī pravietojums, kura avots slēpjas bezgala tālā senatnē. Gadsimtiem rūpīgi sargātais noslēpums sāk Kati apdraudēt, un viņai jāizvēlas: neticēt māņiem un cīnīties par mīlestību vai bēgt?

Ziedītes Kalnas romāna **PAAUDŽU IENAIDĀ** varoņu dzīvesstāsti cauri gadsimtiem vijas, cieši saaužoties ar dzimtajās Latvijas likteni. Cik daudz sāpēts un ciests, pakļaujoties pastāvošās varas likumiem... Un varas – tās mainās tik bieži, izmantojot nesaudzīgas metodes. Pāri latvju zemei brāžas revolūciju viesuļi, nežēlīgi plosās karu mašīnas. Aizrestotajos vagonos izsūta latviešu tautas dvēseli. Par ko? Vai par to, ka savu tēvuzemi mīl un kopj? Kur brīvība? Kur tēvutēvu zeme? Kur kailās dzīvības vērtība? Kara ložu plosīta, zem vilcienu riteņiem samalta, cilvēka dvēsele taisnības alkst. Acis vairs neraud. Klīdz sirds mēmā klusumā. Vara nedzird. Tai ir vienalga. Vējš ozolā uz debesīm ļaužu gara spēku nes. Sakost zobus. Paciest. Izturēt. Nākamām paaudzēm savu sīksto spītu un spēku atdot. Caur stipru ozolu saknēm. Cauri gadu desmitiem un simtiem no paaudzes paaudzē.

Meistarīgi uzrakstītais attiecību romāns **MUMS VAJADZĒTU ŠKIRTIES** ir rakstniece **Zanes Nuts** (1989) sestā grāmata. Vairāk nekā desmit gadu autore strādājusi ar jurisprudenci saistītos amatos. Šobrīd kopā ar vīru un diviem bērniem dzīvo un darbojas Cēsu pusē. Ikdienā Zane Nuts ir arī aktīva vides aizstāve, tādēļ nereti viņu var sastapt uzrunājam klausītājus dažādos semināros un lekcijās. Jau kopš bērnības rakstnieci aizrauj mūzika un kino. Gan kino, gan literatūrā viņa novērtē labus dialogus un prasmīgi izstāstītu stāstu. Laura un Edgars ir veiksmīgs juristu pāris, kuru dzīvē un laulībā šķietami nekā netrūkst. Tomēr palēnām abu attiecībās iezadzes savāds svešums. Pieņemot lēmumu šķirties, abi nemaz nenojauš, ka tikai tagad sāksies viņu ceļš ne tikai pretī sev un savām patiesajām vēlmēm, bet arī vienam pie otra.

„Divdesmit gari gadi, kas pavadīti

virtuvē, seši no tiem – spēlējoties uz grīdas, visi pārējie – tikai bezgalīga darba, netīru un noberztu roku atmiņas. Visbiežāk viss, kas pagājis, rada skumjas, vienalga, vai tas ir bijis grūts vai skaists laiks. Šarlote nezināja savus vecākus, viņa zināja tikai to, ka viņai ir gādīgā Milija, pavāre, kura viņu aizsargās un paglābs no smaga darba, kurš patiesi lauž kaulus. Protams, viņai bija bez gala un malas savi darbi, kurus lai pagūtu izdarīt, bija jāstrādā gandrīz bez apstājas, toties viņa vienmēr atrada iespēju, kā atbrīvot mazo Šarloti no smago ogļu spaiņu iznēsāšanas, kam viņa vēl nebija gatava. Muiža atradās tik pamestā nostūrī, ka viss tur bija atpalicis no laikmeta un notika pēc vecām paražām.” Ir beidzies Pirmais pasaules karš, aiz sevis atstādams savas postošās pēdas daudzu cilvēku likteņos. Uzaugusi pilnīgā nabadzībā, jau kopš bērnības iepazinusi smagos kalpu dzīves apstākļus un darbus, romāna varone Šarlote nezina, kas ir īsta ģimene, viņa nav sajutusi nedz mātes, nedz tēva mīlestību. Šķiet, meitenes tālākais liktenis jau ir izlemts. Pārmaiņas Šarlotes pelēkajā ikdienā ienes muižas īpašnieces Klaudivijas noslēpumaini divainais piedāvājums. Kas Klaudivijai padomā? Kādi būs Šarlotes jaunie pienākumi? Ko meitenes dzīvē un jūtu pasaulē izmainīs velnišķīgā skaistulāja Mariusa Haldera ierašanās? Cik viegli vai grūti būs Šarlotei pildīt Klaudivijas kundzei doto solījumu? Uz šiem un vēl daudziem citiem jautājumiem atbildes sniegs **Gunitas Freimanis** romāns **TUR, NIEDRĒS, ČUKST RĪTS**.

Aizmirsti pagātnes notikumi. Noslēpumaina saikne, kas vieno sievietes. Indes un atbērbības mantojums. Lai arī lūgti zudušajā aptiekā! Astoņpadsmitā gadsimta Londonas dzīlēs atrodas slepena aptieka, kas apkalpo neparastu klientu loku. Sievietes visā pilsētā sačukstas par kādu mīklainu tēlu vārdā Nella, kas pārdod ļabi masķētas indes, ko izmantot pret ļaunprātīgiem vīriem. Taču aptiekāres liktenis ir apdraudēts, kad viņas jaunākā kliente, trausla divpadsmit gadus veca meitene, pieļauj liktenīgu kļūdu, izraisot virkni seku, kas atbalsojas cauri gadsimtiem. Tikmēr mūsdienu Londonā topošā vēsturniece Kerolaina pavada savu desmito kāzu gadadienu viena, bēgšana pati no saviem dēmoni. Kad viņa uziet paveidienu neatklātajām aptiekāres slepkavībām, kas šokējušas Londonu pirms divsimt gadiem, viņas un aptiekāres dzīve savijas pārsteidzošos likteņa līkločos, un

ne visi tajos izdzīvos. Ar nervus kutinošu spriedzi, neaizmirstamiem tēliem un pārsteidzošu ieskatu vēsturē **ZUDUSĪ APTIEKA** ir traģisks un reibinošs **Sāras Penneres** debijas romāns par noslēpumiem, atbērbību un apbrīnojamiem veidiem, kā sievietes spēj viena otru glābt – par spīti šķēršļiem, ko rada laiks. Tulkojusi Dita Katlapa.

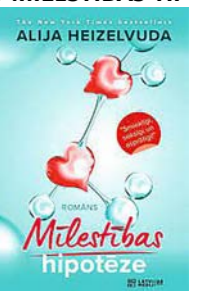
Izdevniecība „Latvijas Mediji” laidusi klajā zviedru rakstniece **Frīdas Šibekas** labsajūtas romānu **GRĀMATNĪCA PIE TEMZAS**. Šarlotei ir savi iemesli, kādēļ viņa ierakusies darbā, taču kādu dienu dzīve apgriežas kājām gaisā: viņa manto grāmatnīcu Londonā. Nolēmusi īpašumu pārdot, Šarlote dodas uz Angliju, taču drīz vien viņa sajūt saikni ne tikai ar grāmatveikaliņu, bet arī ar tā sirsnīgajām darbiniecēm, rakstnieku Viljamu un astaini Tenisonu. Tomēr joprojām nav skaidrs, kāpēc tante mantojumu atstājusi tieši Šarlotei un kāpēc māte nekad nerunāja par savu pagātni? Grāmatu tulkojusi Lilija Berzinska.

Alija Heizelvuda. MĪLESTĪBAS HIPOTĒZE. Doktora grāda kandidāte Olīva Smita negrib ilgstošas romantiskas attiecības, taču, lai nomierinātu labākās draudzenes satraukto prātu, apgalvo, ka viņai tādas ir. Taču tad, kad nākas to pierādīt, Olīva krīt panikā un noskūpst pirmo sastapto vīrieti. Un šis vīrietis nav neviens cits kā Ādams Kārlsens – jaunais un izskatīgais universitātes profesors, kas visiem studentiem pazīstams kā īstens tirāns. Nu Olīvai nāksies saprast, ka nav nekā bīstamāka kā nolikt savu pašas sirdi zem mikroskopa. No angļu valodas tulkojusi Renāte Kārklīņa.

Detektīvu cienītājiem **D. Koula ATDARINĀTĀJS** un **Č. Abdulajeva FLIRTS SEVILJĀ**.

Trīs jaunās sērijas **VAKARA ROMĀNS** grāmatas: Daces Judinas Medaljons 2. grāmata, Sanitas Strautniece leputinātie, Gunta Tālera Grēksūdzes noslēpums.

Materiālu apkopojā **Jolanta**

TĒJAS VAKARS

MĒTRIENAS
TAUTAS NAMĀ

18. MARTĀ 18:00

MUZICĒ ILZE
UN NIKS

IEEJA - 5.00 EUR

MĒTRIENAS TAUTAS NAMĀ

DISCO Ballīte

18.03.2023

22:00

DJ JĀNIS

IEEJA 5, 00 EUR

DISKO-BALLĪTE

MARTA JUBILĀRIEM IEEJA BRĪVA

...Mirdz sudraba gaismā mans dzimtenes krasts
Caur svešzemes nakti šo sūru.

(Daina Freivete)

25. marts -

Komunistiskā genocīda
upuru piemiņas diena

14.00 Mētrienā
Atceres brīdis pie akmens

Aizdegsim sveces un noliksim ziedus gaišai piemiņai...

9. APRĪLĪ

MĒTRIENAS TAUTAS NAMĀ
LIELDIENU SVINĪBAS

19.00

PAŠDARBNIEKU SVĒTKU KONCERTS

IEEJA BEZ MAKSAS

22.00

SVĒTKU BALLE

SPĒLĒ GRUPA "KINGI"

IEEJA - 5.00 EUR

Izdevējs – Mētrienas pagasta pārvalde. Reģ. Nr. 90012689100, pagasta pārvaldes tālr. 64826034.

Redaktore: Ināra Krjukova. Redkolēģija – Ilona Zalāne, Valda Otvare, Jolanta Vītola, Līga Pastare, Marija Beģe-Begge, Anna Anita Amata, Esmeralda Auziņa, Ilmārs Grudulis.

Iespiests SIA "Erante" tipogrāfijā. Tālr. 25767030